

ساز و نوا
در اشعار ملک الشعرای بهار

www.ketab.ir

نویسنده: غزل شریفی

www.ketab.ir

سرشناسه: شریفی، غزل - ۱۳۴۳
عنوان و نام پدیدآور: ساز و نوا در اشعار ملک الشعرای بهار / غزل شریفی
مشخصات نشر: تهران / ایجاز / ۱۴۰۰
مشخصات ظاهری: ۲۰۲ ص.
شابک: ۷-۵۵-۷۶۷۹-۶۲۲-۹۷۸
موضوع: بهار، محمدتقی - ۱۳۳۰ / ۱۲۶۵ - معلومات - موسیقی
رده بندی کنگره: ۱۴۰۰ / ۷۹۶۹ PIR
رده بندی دیویی: ۸۱/۶۲ فا
شماره کتابشناسی ملی: ۸۵۲۱۵۴۰

ساز و نوا در اشعار ملک‌الشعرای بهار

غزل شریفی

ویراستار: بهراد لشگری

چاپ اول ۱۴۰۰

شمارگان: ۳۰۰

شابک: ۷-۵۵-۷۶۷۹-۶۲۲-۹۷۸

صندوق پستی ناشر: ۹۷۳-۱۳۱۴۵

تلفن: ۰۹۱۲۱۵۹۱۸۹۱ - ۶۶۹۰۹۸۴۷

تلفکس: ۶۶۹۰۹۸۴۸

آدرس: میدان انقلاب، ابتدای کارگر جنوبی

کوچه مهدی‌زاده، پلاک ۴ واحد ۱۰

www.ejazzbooks.ir

ejazzbooks@gmail.com

[instagram:ejazzbooks](https://www.instagram.com/ejazzbooks)

همه حقوق چاپ و نشر برای ناشر محفوظ است

فهرست

۱۵.....	درآمد.....
۲۴.....	اصطلاحات موسیقی در دیوان اشعار بهار.....
۲۴.....	ابریشم.....
۲۵.....	پرده.....
۲۶.....	پنجه.....
۲۷.....	چوگان.....
۲۷.....	رشته.....
۲۸.....	رگ.....
۲۸.....	زخمه.....
۳۰.....	زه.....
۳۰.....	ساز.....
۳۱.....	سیم.....
۳۱.....	کمان.....
۳۲.....	سازهای بادی در دیوان اشعار بهار.....
۳۲.....	ارغنون.....
۳۳.....	سوت.....
۳۳.....	سرنا.....
۳۴.....	صور اسرافیل.....
۳۵.....	کرنا.....
۳۶.....	مزمر.....
۳۷.....	نای.....
۳۸.....	نی.....
۴۰.....	سازهای زهی در دیوان اشعار بهار.....
۴۰.....	آغانی.....
۴۱.....	بربط.....

۴۲.....	تار.....
۴۴.....	تنبور.....
۴۵.....	چگور.....
۴۶.....	دمبره.....
۴۶.....	دیوان.....
۴۷.....	رباب.....
۴۸.....	رود.....
۴۹.....	طنبور.....
۴۹.....	عود.....
۵۰.....	کمانچه.....
۵۱.....	ویولن.....
۵۲.....	سازهای کوبه‌ای در دیوان اشعار بهار.....
۵۲.....	جرس.....
۵۳.....	چغانه.....
۵۴.....	خم.....
۵۵.....	دایره.....
۵۵.....	دف.....
۵۷.....	دُنَبک.....
۵۷.....	ضرب.....
۵۸.....	طبل.....
۵۹.....	کوس.....
۶۰.....	ناقوس.....
۶۰.....	نعره.....
۶۱.....	نفیر.....
۶۱.....	سازهای سیم باز در دیوان اشعار بهار.....
۶۱.....	چنگ.....
۶۲.....	آوازا و دستگاه‌ها و گوشه‌ها.....

۶۴.....	آوازه‌های موسیقی در دیوان اشعار بهار.....
۶۴.....	آوا.....
۶۴.....	آواز.....
۶۵.....	آهنگ.....
۶۶.....	الحان.....
۶۷.....	اوزان.....
۶۷.....	ترانه.....
۶۹.....	ترنم.....
۶۹.....	تصنیف.....
۷۱.....	تغنی.....
۷۲.....	چامه.....
۷۳.....	چکامه.....
۷۳.....	خروش.....
۷۴.....	خوان.....
۷۵.....	خواندن.....
۷۵.....	خوانندگی.....
۷۶.....	دستان.....
۷۶.....	دستان سرا.....
۷۷.....	دست‌کزن.....
۷۷.....	دنگ.....
۷۸.....	رامش.....
۷۹.....	ره.....
۷۹.....	زمزمه.....
۸۰.....	زندباف.....
۸۰.....	زیر.....
۸۱.....	سرایش.....
۸۲.....	سراینده.....
۸۲.....	سرود.....

۸۳.....	سرود خوانی.....
۸۳.....	سرور.....
۸۳.....	صدا.....
۸۳.....	صوت.....
۸۴.....	طریق.....
۸۵.....	طین.....
۸۵.....	غرش.....
۸۶.....	غرنگ.....
۸۶.....	غریو.....
۸۷.....	غزل.....
۸۷.....	غزل خوان.....
۸۸.....	غنا، غناء.....
۸۹.....	فغان.....
۸۹.....	قصیده.....
۸۹.....	قطعه.....
۹۰.....	قوال.....
۹۱.....	قول.....
۹۱.....	گاه.....
۹۲.....	گل بانگ.....
۹۳.....	لحن.....
۹۴.....	لهجه.....
۹۴.....	مترنم.....
۹۵.....	مدح سرا.....
۹۵.....	مغانی.....
۹۵.....	مغرد.....
۹۵.....	مغنی.....
۹۶.....	مقام.....
۹۷.....	موزون.....

درآمد

زبان شاعران دوره‌ی بازگشت (آذر، صباحی و مشتاق) ساده و ابتدایی است و همین پیام‌آور این است که ادبای این دوره تا چه حد با متون قدیم، فصیح و بلیغ زبان فارسی بیگانه بودند. شعر دوره‌ی مشروطیت بیشتر میهن‌پرستی است با انتقاد اجتماعی. شعر دوره‌ی مشروطه حد فاصل بین دوره‌ی بازگشت و شعر نو می‌باشد. در اشعار بهار، وطن‌دوستی و میهن‌پرستی و مضامین انتقادی و اجتماعی در اشعار ایرج میرزا که هر دو از شاعران دوره‌ی مشروطه هستند، موج می‌زند. خصوصیات شعر مشروطه در مقایسه با دوره‌ی پیشین، مسائلی است از قبیل آزادی، وطن، زن، غرب و صنعت غرب، انتقادهای اجتماعی و تا حدود زیادی دوری از نفوذ دین، فقدان تصوف و کلیت معشوق در آثار غنایی. دکتر شفیعی کدکنی درباره اشعار ملک‌الشعرای بهار می‌گوید: «اگر ما بخواهیم دو نهنگ را از دریای شعر بهار شکار کنیم، یکی «آزادی» است و دیگری «وطن». بهار به دلیل آگاهی وسیعی که از گذشته‌ی ایران و همچنین هیجان و شیفتگی عاطفی که به گذشته ایران داشته است، بهترین ستایشگر آزادی و وطن‌پرستی در اشعارش می‌باشد.» نبوغ ذاتی و استعداد ادبی بهار از سنین کودکی و از هفت سالگی است که شروع به شعر گفتن کرده است: «من از هفت سالگی به شعر گفتن مشغول شدم؛ یکی خواندن شاهنامه، دیگر کتاب صد کلمه از آثار نظمی رشید و طواط، در مکتب تحرک قریحه‌ی شعری مرا باعث آمد. شعر اولم این بود که گفته و در حاشیه‌ی شاهنامه نوشته بودم. پدرم بدید و ده پول سیاه به من جایزه داد.»